

I. ПРОБЛЕМИ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ

Глинська Н. В.,

доктор юридичних наук,
старший науковий співробітник,
провідний науковий співробітник відділу
дослідження проблем судової, слідчої та
прокурорської діяльності НДІ вивчення проблем
злочинності імені академіка В. В. Сташиса
Національної академії правових наук

ГРАДАЦІЯ ЯКОСТІ КРИМІНАЛЬНИХ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ РІШЕНЬ: ТЕОРІЯ ТА ПРАКТИКА

У статті розглянута проблема якісної визначеності кримінальних процесуальних рішень. Автором доведено теоретичну необхідність та практичну значущість виділення таких рівнів якості кримінальних процесуальних рішень: доброякісність; достатньо висока якість; задовільна якість; частково незадовільна якість та повністю незадовільна (неприйнятна) якість.

Ключові слова: рівні якості, доброякісність, якість, кримінальні процесуальні рішення, стандарти доброякісності, особа, що приймає рішення.

В статті рассмотрена проблема качественной определенности уголовных процессуальных решений. Автором обоснована теоретическая необходимость и практическая значимость выделения таких уровней качества уголовных процессуальных решений: доброкачественность; достаточно высокое качество; удовлетворительное качество; частично неудовлетворительное качество и полностью неудовлетворительное (неприемлемое) качество.

Ключевые слова: уровни качества, доброкачественность, качество, уголовные процессуальные решения, стандарты доброкачественности, лицо, принимающее решение.

У кримінальному провадженні проблема забезпечення високої якості правозастосовної діяльності набуває особливого значення внаслідок зумовленості реального ступеню забезпечення прав і законних інтересів осіб рівнем якості кримінальних процесуальних рішень (КПР), що приймаються у цій сфері компетентни-

ми державними органами та посадовими особами. І це не випадково, адже прийняття КПР є ключовим моментом всієї кримінальної процесуальної діяльності. Тільки КПР високої якості чи доброякісне КПР (як КПР високого ступеню відповідності комплексу вимог, що до нього ставляться) є цінними для кримінального провадження, оскільки в змозі забез-

печити ефективно вирішення комплексу його завдань. Невипадково Консультаційна рада європейських суддів в одному зі своїх висновків наголошує саме на необхідності ухвалення судового рішення *високої якості* як такого, що «досягає правильного результату – наскільки це дозволяють надані судді матеріали – у справедливий, швидкий, зрозумілий та недвозначний спосіб» [1].

Як показує практика, КПР, що приймаються під час провадження, можуть бути різними за своєю якісною визначеністю, що обумовлює постановку питань про *рівень якості* КПР як порівняльний ступінь його відповідності сукупності стандартів [2], що до нього застосовуються, та, відповідно, визначення усіх можливих рівнів якості КПР та критеріїв відповідної градації.

З гносеологічної точки зору, рівень якості КПР – це результат інтелектуально-праксеологічної діяльності, що здійснюється особою, що приймає КПР (далі – ОПР) чи перевіряючим органом та складається шляхом співставлення властивостей конкретного КПР із певними стандартами, та наступного визначення ступеню відповідності такого рішення цим стандартам. Інакше кажучи, – це судження про міру як кількісну характеристику тієї чи іншої властивості КПР.

У сучасній філософській літературі під мірою розуміється філософська категорія, що виражає органічну єдність якісної та кількісної визначеності предмета або явища. Кожному якісно своєрідному об'єкту властиві певні кількісні характеристики. Ці характеристики не є постійними, відповідно – є мінливими. Проте власне їх мінливість має певні межі, по досягненню яких кількісні зміни призводять до змін якісних (закон переходу кількісних змін в якісні). Ці межі і є мірою. У свою чергу зміна якості цього об'єкту призводить до зміни його кількісних характеристик і міри. Зв'язок і єдність кількості і якості обумовлені природою цього об'єкта [3, с. 285]. Інакше кажучи, категорія міри є саме

тією категорією об'єктивної дійсності, яка пов'язує категорії якості та кількості, дозволяючи визначити характер, міру, величину кількісних змін в якісно визначеному предметі або явищі. Зміст цієї категорії становлять значення величини вимірюваного предмета або ознаки, інтенсивності (міри) зміни цієї величини. Які саме ступені чи міри кількості можуть бути застосовані для вимірювання якісної визначеності правового феномену КПР?

Відразу зазначимо, що взагалі ідеальним є той правозастосовний процес, під час якого приймається КПР, що відповідає усій сукупності стандартів, що до нього ставляться, внаслідок чого якості такого рішення правильно вважати *високою*, а власне рішення – *доброякісним*, що є правильним з огляду на етимологічне значення доброякісного як такого, що «задовольняє вимогам доброї якості» [4].

Однак, на жаль, не всі КПР, що приймаються під час кримінальної процесуальної діяльності, повністю відповідають вимогам щодо їх якості. Нерідко окремі з них ухвалюються з певними відхиленнями від різних норм (закону, логіки чи норм моралі), внаслідок чого вони можуть бути визнані *недосконалими* чи *дефектними* за своєю формою та/або змістом, оскільки містять певні дефекти, недоліки. Такі дефекти різняться залежно від різновиду норм, що були порушені чи недотримані при ухваленні КПР (логічні, моральні, правові, юридико-технічні та інші дефекти); механізму їх виникнення (дефекти розумової діяльності, дефекти оформлення КПР тощо); складності виявлення (явні та латентні дефекти); характеру наслідків (суттєві та несуттєві), можливості їх усунення (дефекти, що повністю чи частково можуть бути усунені або не можуть бути усунені взагалі) тощо. З огляду на це наведення їх вичерпного переліку не видається можливим.

Взагалі, КПР залежно від його відповідності всьому комплексу стандар-

тів-вимог, що до нього ставляться, може бути або доброякісним, тобто таким, що відповідає усім таким стандартам, або недоброякісним, таким, що є недосконалим, дефектним, а тому потребує реконструкції якості. У такому аспекті названі рівні якості КПР стають певними протилежностями (антиподами). Якщо перейти до одиничних типів якостей, то законності протистоять незаконність, справедливості – несправедливість, логічності – нелогічність тощо. Водночас, специфіка сфери кримінального провадження, як і будь-якої іншої сфери практичної діяльності, полягає в тому, що вона в цілому не може бути завжди зразковою та заідеологізованою. Тому певні дефекти у вигляді відхилення від стандартів іноді мають місце з об'єктивних причин (необхідність вирішення справи у розумний строк, неможливість відновити, реконструювати недостатню якість КПР тощо). Оперуючи економічною термінологією, слід зазначити про існування тієї *мінімальної споживчої вартості КПР* (що передбачає його спроможність задовольнити мінімальну сукупність суспільних очікувань від його прийняття), яка є допустимою для «випуску» від-

повідного КПР в кримінальний процесуальний обіг, нижче якої таке рішення має визнаватися нікчемним та усуватися із кримінального провадження. З огляду на це рівень якості КПР може бути *достатнім* та *недостатнім* для виконання рішенням свого функціонального призначення. Адже оцінка якості КПР здійснюється не заради самої оцінки, а з точки зору прогнозу ефективності такого рішення.

Цілком зрозуміло, що цінність КПР як засобу вирішення завдань кримінального провадження визначається його потенційною спроможністю реалізувати своє функціональне призначення, що йому відводиться в загальній динаміці цього провадження. Якщо, наприклад, в ухвалі про проведення обшуку не зазначена адреса приміщення, в якому слід проводити цю слідчу дію, це унеможливає його виконання, а отже, свідчить про її нікчемність. Навпаки, інші правові наслідки матиме, зокрема, наведення у тексті обвинувального акту неправильної адреси підозрюваного. Таку помилку, хоча й слід визнати недопустимою при складанні будь-якого КПР, втім, її допущення в цьому випадку цілком не уне-

РІВНІ ЯКОСТІ КПР

Градації якості КПР	Загальна характеристика рівня якісної властивості
1. Доброякісність	Максимальний рівень якості у разі повної відповідності усієї сукупності вимог, що охоплюються тим чи іншим стандартом чи їх сукупністю
2. Достатньо висока якість	КПР загалом відповідають всій сукупності вимог, що охоплюються тим чи іншим стандартом чи їх сукупністю, проте мають певні дефекти – відхилення від них, але вони цілком не впливають на загальну високу оцінку якості КПР
3. Задовільна якість (гранична межа)	Недостатньо добра якість, але все-таки прийнятна для забезпечення виконання таким КПР свого функціонального призначення
4. Частково незадовільна якість	Якість, за якої певна, відносно автономна частина КПР характеризується таким відхиленням від сукупності вимог, що охоплюються тим чи іншим стандартом чи їх сукупністю, що унеможливає виконання КПР свого функціонального призначення в певній частині
5. Повністю незадовільна (неприйнятна) якість (повна недоброякісність)	Дефектна якість КПР, що характеризується таким відхиленням від сукупності вимог, що охоплюються тим чи іншим стандартом чи їх сукупністю, що повністю унеможливає виконання КПР свого функціонального призначення

можливого виконання КПР свого функціонального призначення.

Отже, в практичному сенсі між найвищим рівнем якості КПР – його доброякісністю, що становить абсолютну цінність, та найнижчим – абсолютною (чи повною) недоброякісністю існують певні проміжні рівні, які не можна визнати такими, що не мають цінності. Інакше кажучи, певну цінність має й певний рівень якості КПР, що є проміжним між високим та найнижчим рівнем якості КПР. Вважаємо за можливе виділити такі рівні якості КПР.

Така градація є універсальною, такою, що може бути застосована для оцінки всіх типів якостей КПР: як одиничної (наприклад, розумності КПР, обґрунтованості, законності, логічності тощо) та комплексної (наприклад, правомірності, логічної досконалості), так і інтегральної (тобто ступеню відповідності КПР усім стандартам-критеріям (правовим та неправовим), що до нього ставляться). Рівень якості КПР має визначатися як результат комплексного багатофакторного якісного аналізу тих чи інших його властивостей з точки зору їх відповідності певним стандартам доброякісності КПР, та в разі виявлення певних дефектів – їх кваліфікації з точки зору можливості виконання функціонального призначення КПР, якість якого оцінюється.

Як вбачається з таблиці, всі виділені рівні якості КПР, що розташовані нижче «доброякісності», констатуються щодо КПР, ухваленого з певними відхиленнями від вимог, що до нього ставляться, – дефектами його якості. Відповідно оцінка якості такого (загалом недосконалого) КПР тісно пов'язана із *кваліфікацією виявлених дефектів та визначенням характеру їх впливу* на загальну якість КПР.

Аналіз матеріалів практики складання та оформлення КПР засвідчив, що ідеальна якість КПР (доброякісність у повному сенсі цього слова) зустрічається не завжди. За «максимальної вимогливості» до оцінки дотримання ОПР різних норм (права, логіки, культури,

стилю тощо) нерідко в тексті КПР можна знайти певні відхилення, які, однак, не впливають на загальну високу оцінку якості такого КПР. Виділяючи рівень «*достатньо висока якість КПР*» (але все-таки не доброякісність), ми мали на увазі саме такі випадки, коли якість ухваленого КПР «не дотягує» до ідеальної через наявність в ньому певних несуттєвих дефектів. Звичайно, висновок про такий характер останніх залежить від конкретної ситуації провадження.

Історією розвитку законодавства та практикою його застосування доведено значущість *диференційованого підходу* до оцінки характеру та ступеню тяжкості порушень кримінального процесуального закону з урахуванням як різновиду та призначення норми права, що була порушена, так і наслідків самих порушень. Багаторічна судова практика підтверджує «життєздатність» виділення суттєвих (істотних чи фундаментальних) та несуттєвих порушень закону. У контексті виділення рівнів якості важливо зауважити, що *діапазон несуттєвості* будь-яких порушень є багатограним (характеризується наявністю різних ступенів). Так, виявлення несуттєвих порушень різних норм при ухваленні КПР у вказаних вище випадках, як правило, не викликає сумнівів щодо загальної спроможності такого акту ефективно виконати своє функціональне призначення. Втім, цілком реальною на практиці є така ситуація, коли оцінка характеру порушень, допущених при ухваленні КПР, «балансує» на межі суттєвості та несуттєвості з точки зору їх шкідливості для кримінального провадження. Тому не випадково нами виділяється наступний рівень якості КПР, який за своєю суттю є *мінімально необхідним ступенем* кількісно-якісної характеристики певної властивості КПР, нижче якого ця якість вже стане неприйнятною для комплексної реалізації завдань кримінального провадження.

З огляду на наведену градацію, вважаємо за необхідне докладніше зупинитися на з'ясуванні тієї *граничної межі*, що ви-

значає так звану «мінімальну споживчу вартість КПР». Визначення останньої тісно пов'язане з поняттям суттєвих чи істотних порушень, що тягнуть застосування певних процесуальних санкцій.

Традиційний диференційований підхід до кваліфікації ступеню тяжкості порушень закону зберігається в чинному з 2012 р. кримінальному процесуальному законодавстві. Так, відповідно до ст. 412 КПК підставою для скасування чи зміни вироку судом апеляційної інстанції є лише істотні порушення вимог КПК, що перешкодили чи могли перешкодити ухваленню судом законного та обґрунтованого рішення. І лише при встановленні порушень, перелічених у ч. 2 ст. 412 КПК, вирок або ухвала підлягають скасуванню у будь-якому разі, тому відповідні порушення визнаються істотними у всіх випадках та є безумовними підставами скасування судового рішення. В інших випадках рішення про скасування чи зміну судового рішення приймається судом апеляційної інстанції виходячи з характеру допущених судом першої інстанції порушень та фактичних обставин справи. При цьому констатація істотності допущених порушень не ставиться в жорстку залежність від факту настання негативних наслідків, а допускається й у разі, якщо такі порушення не тільки перешкодили, а й могли перешкодити ухваленню судом законного та обґрунтованого рішення.

Однак такий вимір істотності порушень видається не зовсім логічним. Адже будь-які недоліки обґрунтування та інші відхилення від вимог закону – як щодо форми, так і змісту КПР – формально свідчать про незаконність чи необґрунтованість прийнятого рішення та буквально дозволяють застосувати відповідні процесуальні санкції у вигляді скасування чи зміни судового рішення. Водночас необхідність дотримання принципу правової визначеності, що є одним зі складових елементів верховенства права, заснованим на визнанні законної сили та неоспорюваності судових

рішень, зумовлює необхідність дотримання розумного балансу між справедливістю та правовою стабільністю судових рішень. Це означає необхідність досить обережно та уважно підходити до оцінки характеру наслідків допущених порушень на предмет їх впливу на загальну справедливість судового рішення, «оцінити, чи є наслідки допущених порушень настільки серйозними, щоб заради їх усунення порушити режим правової визначеності» [5, с. 50].

Більш коректним виміром суттєвості порушень, допущених при ухваленні підсумкового КПР, видається справедливість прийнятого КПР, адже остання є складним оцінним поняттям, що інтегрує в собі загальну змістовну якість КПР. Аналогічний вимір суттєвості порушень застосовує ЄСПЛ, який у своїх рішеннях демонструє виважений підхід до оцінки характеру допущених порушень належної процедури з точки зору їх можливого впливу на загальну справедливість судового розгляду. Метод «оцінки справедливості процесу в цілому» (*fairness of the proceeding taken as a whole*) не передбачає дослідження правомірності будь-якої окремої процесуальної дії у відриві від інших етапів процесу [6, с. 224]. По суті, ЄСПЛ у своїх рішеннях акцентує на необхідності з'ясувати те, «чи перетворили допущені порушення (в контексті конкретних обставин справи) судовий розгляд у цілому на несправедливий». При цьому, як свідчить практика ЄСПЛ, навіть виявлення судом серйозних (чи вагомих), на його думку, порушень права на справедливий судовий розгляд, допущених національними судами, не завжди тягне загальну оцінку проведеного судового розгляду та ухваленого підсумкового рішення як несправедливого. Непоодинокими є приклади і з національної судової практики, коли судді пов'язують висновок щодо оцінки допущених порушень як істотних не тільки з законністю та обґрунтованістю вироку (як це прямо зазначено в КПК), а й з його справедливістю. Причому такі порушення, квалі-

фіковані як істотні, нерідко стосуються недодержання належної процедури судового розгляду, в тому числі незабезпечення дотримання законних прав та інтересів учасників провадження.

Що стосується інших КПР, то, на наш погляд, оцінка істотності будь-яких дефектів їх якості та, відповідно, обрання належних заходів реагування на них мають відбуватися з огляду на їх шкідливість для забезпечення прав та законних інтересів учасників провадження та вирішення інших завдань кримінального провадження, на розв'язання яких було спрямоване прийняття конкретного КПР. Інакше кажучи, суттєвими слід визнавати порушення норм, обов'язкових для дотримання при ухваленні певного КПР, що зашкодили чи могли зашкодити реалізації прав та законних інтересів учасників провадження (в тому числі на належну правову процедуру), вирішенню інших завдань провадження, зокрема здійсненню ефективного розслідування чи судового розгляду, та в цілому призвели до загальної дисфункційності КПР, ухваленого з такими порушеннями.

Необхідність виокремлення рівня «частково неприйнятної якості КПР» пов'язана із ситуацією, коли КПР інтегрує в собі певну сукупність висновків фактичного і правового характеру, та закон надає їм відносно самостійного значення. Проявами останнього, зокрема, є можливість зміни КПР компетентним суб'єктом провадження лише в його частині (вважаємо, що це можливо як в межах реалізації наданого законом права щодо зміни рішення в його частині та часткового скасування вироку (п. 2 ч. 2 ст. 313, ч. 1 ст. 407, ст. 436 КПК), так і при постановленні нової ухвали (п. 2 ч. 3 ст. 407 КПК), а також випадки, коли за результатом розгляду ініціюючого КПР сторони обвинувачення слідчий суддя чи суд може ухвалити різні КПР (що позитивно вирішують таке клопотання, проте в різному обсязі) залежно від кількості обставин, доведених стороною обвинувачення. Яскравим прикладом цього є поло-

ження ст. 194 КПК, що дозволяє слідчому судді чи суду залежно від «кількості» доведених обставин, перелічених у ч. 1 цієї статті, прийняти різні КПР. Так, якщо прокурор доведе наявність обґрунтованої підозри у вчиненні підозрюваним, обвинуваченим кримінального правопорушення (п. 1 ч. 1 ст. 194 КПК), але не доведе наявності достатніх підстав вважати, що існує хоча б один із ризиків, передбачених ст. 177 КПК, та недостатність застосування більш м'яких запобіжних заходів для запобігання такому (таким) ризику або ризикам (пункти 2, 3 ч. 1 ст. 194 КПК), слідчий суддя, суд має право зобов'язати підозрюваного, обвинуваченого перебувати за кожною вимогою до суду або до іншого органу державної влади, визначеного слідчим суддею, судом. Якщо сторона обвинувачення не доведе лише недостатність застосування більш м'яких запобіжних заходів для запобігання вказаним та доведеним у клопотанні ризикам, слідчий суддя, суд має право застосувати більш м'який запобіжний захід, ніж той, який зазначений у клопотанні, а також покласти на підозрюваного, обвинуваченого обов'язки, передбачені ч. 5 цієї статті, необхідність покладення яких встановлена з наведеного прокурором обґрунтування клопотання.

У разі встановлення такої дефектності КПР, що взагалі унеможливило виконання ним свого функціонального призначення, якісний рівень відповідного КПР слід оцінити як якість найнижчого рівня, що є повністю неприйнятною для «випуску» такого рішення в «обіг» кримінального провадження. Діагностика цього рівня якості КПР тісно переплітається з дотриманням мінімальної межі якості, нижче якої рішення буде нікчемним за суттю та не може бути звернено до виконання з огляду на можливість заподіяння шкоди правам та законним інтересам учасників провадження та іншим охоронюваним законом благам.

Викладені положення в цілому стосуються не лише кваліфікації правових, а також неправових дефектів якості

КПР. Нерідко порушення неправових норм при ухваленні КПР із закономірністю обумовлює й правову дефектність такого КПР. Адже достатньо тонкою є мінімальна межа у дотриманні при складанні КПР юридико-технічних, логічних норм, стилістичних та моральних правил, поза якою можна засумніватися в загальній правовій якості КПР. Так, аналіз судової практики засвідчив, що досить поширеним неправовим дефектом якості КПР, що тягне (самостійно чи у сукупності з іншими дефектами) застосування процесуальних санкцій, зокрема у вигляді повернення обвинувального акту прокурору чи скасування вироку суду, є «нечитабельність» тексту КПР. Встановлення такої негативної якості КПР (яке може бути за своїм змістом і правомірним) унеможливило здійснення подальшого провадження у справі чи перевірку якості попередньої процесуальної діяльності, а відтак – цілком правомірно розглядається суддями як суттєвий дефект, що тягне застосування адекватних процесуальних санкцій, спрямованих на усунення дефектності такого КПР.

Градація якості КПР, будучи певною моделлю, в межах якої може оцінюватися будь-яка якість КПР, відображає реальний стан так званої «якісної про-

пускної властивості» кримінального процесу. У ракурсі екстраполювання на сферу кримінального провадження загальної ідеології якості, одним з постулатів якої є те, що будь-які дефекти – відхилення від вимог якості є шкідливими та мають бути усунені якнайшвидше, якщо вони взагалі можуть бути усунені, слід наголосити на тому, що будь-яке порушення змістовно-формальних вимог, що ставляться до КПР, має бути своєчасно виявлено, усунено (якщо це є можливим), та у разі необхідності мають бути застосовані адекватні заходи реагування (зокрема, процесуальні санкції у вигляді скасування чи зміни КПР). Усвідомлення градацій якостей КПР має налаштувати ОПР на більш виважений та відповідальний підхід до ухвалення та оформлення КПР із дотриманням усіх вимог, що до нього ставляться, а отже, й стимулювати їх позитивну юридичну відповідальність та сприяти формуванню нового типу правової свідомості правозастосовників.

З огляду на те, що чинне кримінальне процесуальне законодавство не надає вичерпних критеріїв для здійснення досконалої перевірки КПР в аспекті визначення його правової якості, останні мають стати предметом подальшого наукового дослідження.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Висновок № 11 (2008) Консультативної ради європейських суддів до уваги Комітету міністрів Ради Європи щодо якості судових рішень: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [https://wcd.coe.int/wcd/ViewDoc.jsp?Ref=CCJE\(2008\)OP11&Language=anEnglish&Ver=original&Site=COE&BackColorInternet=FEF2E0&BackColorIntranet=FEF2E0&BackColorLogged=c3c3c3](https://wcd.coe.int/wcd/ViewDoc.jsp?Ref=CCJE(2008)OP11&Language=anEnglish&Ver=original&Site=COE&BackColorInternet=FEF2E0&BackColorIntranet=FEF2E0&BackColorLogged=c3c3c3).
2. Глинська Н. В. Концептуальні засади визначення та забезпечення стандартів доброякісності кримінальних процесуальних рішень: монографія / Н. В. Глинська. – К.: Істина, 2014. – 588 с.
3. Философский словарь / под ред. И. Т. Фролова; изд. 5-е. – М.: Политиздат, 1986. – 590 с.
4. Толковый словарь русского языка: в 4 т. – М.: Сов. энцикл.: ОГИЗ, 1935–1940. – Т. 1. А. – Кюрины / сост. Г. О. Винокур, Б. А. Ларин, С. И. Ожегов, Б. В. Томашевский, Д. Н. Ушаков; под ред. Д. Н. Ушакова. – М.: Гос. ин-т «Сов. энцикл.»; ОГИЗ, 1935. – 1562 с.
5. Дикарев И. С. Понятие «Фундаментальное нарушение в уголовном процессе» / И. С. Дикарев // Российская юстиция. – 2009. – № 6. – С. 49–52.
6. Стандарты справедливого правосудия (международные и национальные практики) / кол. авторов; под. ред. Т. Г. Морщаковой. – Москва: Мысль, 2012. – 584 с.

Hlynska N. The gradation of quality of criminal procedural decisions: theory and practice.

The article is devoted to the problem of the quality of criminal procedural decisions (CPD).

Depending on the degree, that CPD fulfill with the corresponding normative prescriptions (high quality standards) it should be allocated to such level of quality CPR: good-quality; sufficiently high quality; satisfactory quality; partly poor quality; quite poor quality.

The fairness seems as more correct criterion of substantial violations made while making the final CPD. The fairness is complex estimated concept that integrates the overall meaningful quality of CPD. This requires a balanced approach to the estimating of committed violations from the angle of their possible impact on the overall fairness of the final decision on the case (method «fairness of the proceeding taken as a whole»).

Estimating of CPD quality by certain procedural participators on different stages and choosing appropriate responses in case of any quality defects should be given from the angle their harmful for the rights and legitimate interests of the trial participators and the other tasks of the criminal proceedings.

Violations of corresponding normative prescriptions are significant in a case of making certain harm or a threat of harm for the rights and legitimate interests of participators, including due legal procedure, other tasks of the proceedings, particularly an effective investigation or trial. Enough flexible is minimum limit of CPD fulfill with the corresponding illegal standards, without which it is impossible to admit due legal quality of the act. It is noted that current criminal procedural legislation does not provide exhaustive criteria for the implementation of the CPD check perfect in terms of its legal definition quality, the latter should be the subject of further research of science.

Keywords: *the degrees of quality, good quality, quality, criminal procedural decisions, quality standards, the person adopting decisions.*

Стаття надійшла до редакції журналу 25.12.2015 р.